

Beth Moran

Let it snow

roman

Alsof kerst bij je ouders nog niet erg genoeg
is als je pas gedumpt bent, nodigen ze ook nog eens
hun ideale schoonzoon uit...

1

‘Kort samengevat: Poppy Walton, je kunt tegen mama zeggen dat een nieuwe slee morgenmiddag goed van pas zal komen. Maura Kelly, als ik jou was zou ik nog even wachten met het kopen van de kaartjes voor de veerboot voor de thuisreis, want het zal moeilijk zijn om Holyhead voor kerst te bereiken. En voor diegenen die ernaar vroegen: ik hou niet van weddenschappen, maar zelfs ik zou geneigd zijn om er mijn kerstsok om te verwedden dat de sneeuw tot kerst blijft liggen. Dus haal jullie sneeuwschuivers voor de dag, doe rustig aan op de weg en hou elkaar in de gaten. Ik keer pas op de 29^e weer terug na de feestdagen, maar tot die tijd zullen jullie aan de bekwame zorg van Summer Collins zijn toevertrouwd. Dit is Bea Armstrong. Ik wens jullie allemaal een fantastisch, gelukkig kerstfeest.’

Tijdens de paar ongemakkelijke seconden dat de camera nog draaide, bleef ik glimlachen. Direct daarna, toen ik er opnieuw aan herinnerd werd dat ik kerst bij mijn familie zou doorbrengen, verscheen er een frons op mijn voorhoofd. Begrijp me niet verkeerd. Ik hou van kerst. Ik hou zielsveel van mijn familie. Maar een combinatie van die twee... Nou ja, laat ik het erop houden dat ik mijn migrainemedicatie meeneem.

Toen ik een paar minuten later naar mijn bureau liep, begon de telefoon juist te rinkelen.

‘Het is mevrouw Lewinski,’ zei Sondra, de receptioniste, op de monotone toon die ze gewoonlijk om kwart voor zeven ’s avonds gebruikte.

‘Mevrouw L.,’ zei ik opgewekt. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Goedenavond, Bea,’ antwoordde de schrille, hese stem. ‘Het was zoals altijd een geweldige uitzending. Maar ik maak me enigszins zorgen om mijn pastinaken...’

Vandaag waren het haar groenten, gisteren belde ze om te vragen of ze de ‘aardige jongeman’ die naast haar woonde, moest vragen om het tuinpad ijsvrij te maken. Mevrouw Lewinski belde de televisiestudio bijna elke dag om klokslag kwart voor zeven voor haar persoonlijke weerbericht. Dat gaf ik haar met plezier. Niet alleen omdat dat deel uitmaakte van mijn presenteerstijl, waarbij ik aan het eind van elke uitzending vragen van de kijkers beantwoordde, en ook niet enkel omdat ik wist dat ik weleens de enige persoon kon zijn die ze die dag sprak. Ik deed het ook omdat ik simpelweg geobsedeerd was door het weer en ik er graag uitgebreid over sprak met iedereen die maar wilde luisteren.

Zodra ik had opgehangen, werd ik opnieuw gebeld. Het was Walter Pirbright.

‘Je zit er opnieuw naast.’

Ik zweeg even en hield de telefoon tussen mijn schouder en oor geklemd, zodat ik ondertussen mijn spullen kon inpakken. ‘O?’ Walter was een lokale boer. Hij belde me niet vaker dan één keer per maand, telkens om me te corrigeren wanneer hij meende dat mijn voorspelling niet klopte.

‘Het begint vanavond al te sneeuwen. Over een paar uur, denk ik.’

Er welden verschillende argumenten in mij op die bewezen waarom hij het mis had en de gegevens lieten duidelijk zien dat de sneeuw Nottinghamshire pas vroeg in de ochtend zou bereiken. Ik beet op mijn tong. In twee jaar tijd had Walter het slechts één keer bij het verkeerde eind gehad.

‘Hoe erg is het?’

‘Als je van plan bent om vanavond naar huis te gaan, zou ik niet blijven rondhangen na werktijd. En als je plannen hebt voor morgen, zou ik ze afzeggen.’

Hij verbrak de verbinding voordat ik de kans kreeg om te

reageren. Terwijl ik naar mijn bureau keek om te controleren of ik niets vergeten was, dacht ik na over deze nieuwe informatie. Toen kwam Jamal aanslenteren. Jamal was een broadcast engineer en mijn beste vriend op het werk. ‘Fantastische weersvoorspelling. Je hebt al je geobsedeerde fans laten weten waar je volgende week bent.’ Hij ging zoals gebruikelijk met zijn gedrongen lichaam op het hoekje van mijn bureau zitten, met zijn handen in de zakken van zijn strakke chinobroek.

Ik rolde met mijn ogen en trok een turquoise duffeljas over de gebreide, mouwloze jurk met een kleurig motief die ik aangetrokken had met een knipoog naar de feestdagen. ‘Aan de kijkers vertellen dat ik naar huis ga is niet bepaald hetzelfde als mijn adres geven.’

‘Het is niet zo moeilijk te achterhalen waar je ouders wonen.’

‘Misschien bedoelde ik met “huis” wel mijn eigen huis, waar een knappe partner, een schattige tweeling en een stinkende hond gegarandeerd voor een perfecte kerst zullen zorgen.’ Ik boog me langs hem heen om mijn thermosbeker te pakken.

Jamal glimlachte. Hij was degene met een adembenemend knappe vrouw, twee meisjes van vier en een perfect verzorgde dwergkeeshond die Stinker heette. ‘Volgens mij is het behoorlijk duidelijk dat je alleen woont.’

‘Hè?’ Ik stopte even om hem aan te kijken. Hoewel ik er trots op was dat ik er zo van genoot om alleen te wonen, wist ik niet zeker of Jamal het als een compliment bedoelde. ‘Waaruit blijkt dat dan?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Als je met anderen zou samenwonen, zouden ze je nooit het huis uit laten gaan in die maillot.’

‘Och, hou je mond!’ Ik droeg een maillot vol glinsterende sneeuwvlokken die ik nog mooier vond dan de bijpassende oorbellen die nu deels schuilgingen achter mijn donkere haar dat in een bob geknipt was en tot op mijn schouders hing.

We waren allebei nog steeds aan het lachen toen de lucht verkilde, wat er meestal enigszins ironisch op wees dat Summer in de buurt was.

‘Wat is er zo grappig?’ zei ze op zangerige toon, terwijl ze achter Jamal opdook en haar blonde haarextensions naar achteren gooide.

‘Ik ben gewoon blij dat ik voor de verandering kerst eens niet op het werk zal doorbrengen.’ Ik grijnsde naar haar.

‘Bea, ik bewonder het feit dat je het klaarspeelt om zo zelfverzekerd te zijn wat betreft je baan. Als ik zo veel flaters had begaan onder werktijd en vervolgens mijn fans in de steek liet tijdens zo’n cruciale weerweek, zou ik doodsbang zijn dat ik in het nieuwe jaar niet meer behoefde terug te komen. Je zelfvertrouwen is verbazingwekkend!’

‘Bea is zo populair dat ik denk dat ze zich nergens zorgen over hoeft te maken,’ zei Jamal. Op zijn gezicht verscheen een vriendelijke blik, waarna hij opstond van het bureau en wegliep.

Als de belangrijkste weervrouw van ons lokale nieuws in East Midlands nam ik het grootste deel van de nieuwsprogramma’s rond de middag en vroeg in de avond voor mijn rekening. Ook hield ik de website en apps up-to-date en schreef ik alle aanvullende artikelen die gerelateerd waren aan het weer. Toen Summer zich een paar maanden geleden, kort nadat ze was afgestudeerd aan de toneelschool, bij het team had gevoegd, had ik me voorgesteld dat we een soort mentor-leerlingrelatie zouden krijgen waarbij ik de meteorologische kennis die ik had opgedaan tijdens mijn studie milieuwetenschappen, een jaar stagelopen bij het nationale meteorologisch instituut en een levenslange passie voor het weer zou doorgeven.

Ze zou dankbaar zijn voor de tijd en alles wat ik in haar wilde investeren en we zouden al snel goede vriendinnen worden. Als vrouwen onderling zouden we elkaar aanmoedigen in de harde omroepwereld.

Maar zo was het niet gelopen.

Al wilde ik Summers passief-agressieve sarcasme graag toeschrijven aan het feit dat ze om vijf uur ’s ochtend moest beginnen, ik vermoedde dat het eerder veroorzaakt werd door een basale karaktereigenschap dan onaangename werktijden.

En de recente ‘flaters’ waar ze het over had? Die hadden niets te maken met mijn bekwaamheid om weerberichten aan te leveren. Het was mijn doel om mensen het gevoel te geven dat ik een vriend was die even om de hoek kwam kijken om hun precies te vertellen wat ze over het weer moesten weten. Mijn populariteitscijfers toonden aan hoeveel kijkers het op prijs stelden dat ik hun vragen live beantwoordde tijdens de uitzending. Maar nadat ik in juni mijn relatie met Adam beëindigd had, hadden mijn organisatorische vaardigheden daar onder geleden. Ik had een paar belangrijke vergaderingen over het hoofd gezien en de verkeerde deadline aangehouden voor een aflevering over plaatselijke overstromingen. Aanvankelijk had mijn producent begrip getoond omdat er een abrupt einde was gekomen aan mijn elfjarige relatie, maar afgelopen maand had men mij nadrukkelijk laten weten dat ik de week van kerst vrij moest nemen om te rusten, op voorwaarde dat ik weer ‘de oude’ zou worden.

Hoewel niemand die mijn familie kende een week in Charis House ook maar enigszins rustig zou noemen, had iemand ooit gezegd dat verandering net zo goed is als rust. En het was beslist iets anders dan mijn normale leven.

‘Dan kun je maar beter gaan, denk ik,’ zei Summer. ‘Je wilt niet vast komen te zitten in de sneeuwstorm.’

‘Het duurt nog een paar uur voordat het gaat sneeuwen,’ zei ik, zwichtend voor Walters voorspelling. ‘Waarom ben je hier eigenlijk? Ben je niet direct na de lunch vertrokken?’

Toen pas viel mijn oog op haar kleding. Hoewel ik de neiging had om de grenzen op te zoeken van de kledingvoorschriften met leuke, persoonlijke tintjes zoals een hoofddoekje met bloemen of, zoals vandaag, de maillot met sneeuwvlokken, hield Summer het bij pakken en ruimvallende jurkjes. Maar vanavond droeg ze een zilverkleurige etuijurk met een diepe V-hals en een zoom die meerdere centimeters van haar gespierde bovenbenen onthulde. Omdat ik mijn best had gedaan om haar niet aan te kijken, had ik de donkere oogschaduw en nepwimpers ook niet

gezien, en haar vuurrode, getuitede lippen evenmin.

Voordat ze kon reageren, rechte iedereen zijn rug en de gesprekken vielen stil terwijl Mike Long, de baas van de studio, de redactiekamer kwam binnenlopen. Summer schreed onmiddellijk op hem af. Even dacht ik verbijsterd dat ze een date hadden. Normaal gesproken zou ik van mening zijn dat dat mij niets aanging, ware het niet dat onze belangrijkste nieuwslezeres bij de receptie had gewerkt totdat Mike een oogje op haar kreeg en Summers opmerking over mijn baanzekerheid nu voelde als een klap in mijn gezicht.

‘Oké, ik heb niet veel tijd, maar deze meid heeft me overgehaald om het eerste rondje te betalen.’ Zijn stem schalde door het vertrek en hij knipoogde naar Summer. ‘Dus zijn jullie er klaar voor om naar de stad te gaan en te feesten alsof het bijna kerst is?’

Gehaast zetten mijn collega’s hun laptop uit en pakten hun jas en tas. Ze leken allemaal te weten wat er aan de hand was en voegden zich vlug bij Mike en Summer die bij de ingang stonden.

Jamal kwam teruglopen naar mijn bureau. Ergens tijdens de afgelopen minuten had hij een stijlvol colbertje aangetrokken en een stropdas met rendieren omgeknoopt. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Waarvoor?’ vroeg ik. Een sneeuwbal van angst rolde steeds sneller door mijn ingewanden.

‘De kerstborrel.’ Jamal fronste. ‘Met de baas.’

‘Ik... Ik ben niet uitgenodigd.’

‘Bea, iedereen is uitgenodigd. Het maakt deel uit van die nieuwe teambuildingstrategie. We kregen vanochtend een herinneringsmail. “Niet vergeten. Jullie worden allemaal verwacht. Geen excuses.”’

‘Wat?’

Hoe onrealistisch het ook was om aan te nemen dat de hele redactie was uitgenodigd behalve ik, de belangrijkste weervrouw met wie de mensen het over het algemeen goed leken te kunnen vinden, waren oude gewoonten hardnekkig. Toen ik zag dat

iedereen zich verzamelde zonder mij, werd ik overspoeld door honderd afschuwelijke herinneringen die mijn zelfvertrouwen wegvaagden.

‘Je wilt toch niet zeggen dat je opnieuw een mailtje niet ontvangen hebt?’ Jamal wierp een blik op Summer die haar arm in die van Mike haakte en lachend en ronduit flirtend haar hoofd in haar nek legde. Jamal had een vermoeden dat Summer mijn agenda saboteerde en mijn mails onderschepte in de hoop dat ik ontslagen werd, zodat zij op slinkse wijze de belangrijkste baan zou krijgen. Ik hield liever vast aan de overtuiging dat mijn hoofd nog steeds aan het herstellen was van mijn roerige liefdesleven, in plaats van te geloven dat iemand met wie ik werkte tot zoiets kwaadaardigs in staat was. Mijn opvoeding in Charis House had ervoor gezorgd dat ik in iedereen het beste wilde zien, zelfs wanneer ze weinig in mij zagen. Bovendien was ik er redelijk zeker van dat Summer nauwelijks wist hoe ze een mail moest versturen, laat staan hoe ze er een moest hacken.

‘Nou, je kunt nog steeds meegaan. Niets aan de hand.’

‘Nee, dat kan niet. Mijn trein vertrekt over een uur.’

‘Neem dan de volgende trein.’

‘De volgende gaat pas om tien uur. Als ik daarop wacht, zal ik de laatste bus naar Hatherstone missen.’

Hoewel ik het in bepaalde opzichten eens was met mijn ouders dat Charis House op een perfecte locatie lag, kleefden er ook nadelen aan het feit dat de uitvalsbasis van onze familie zich midden in Sherwood Forest bevond, vooral aangezien ik geen auto had. Het was een van de vele redenen waarom ik een bezoek aan thuis voor mij uitschoof.

‘Kun je geen taxi nemen?’

‘Ik weet niet of dat het waard is.’

‘Zo veel kan het toch niet kosten?’

‘Ik heb het niet over de kosten. Hoewel het een grote hap uit mijn budget zou zijn als ik iemand moest vinden om mij daarheen te rijden.’ Ik grimaste. ‘Mijn moeder heeft een uitgebreide familiemaaltijd georganiseerd voor vanavond. Ze heeft

wel tien keer gevraagd of ik niet afzeg. Als ik er niet bij ben, zal ze woedend zijn. Mijn vader zal gaan huilen en mijn broer zal er nooit meer over ophouden. Dat kan ik hun niet aandoen.'

Mike Long wuifde ongeduldig naar ons. 'Jamal, Bree? Kom op, de gratis hapjes staan op ons te wachten.'

'Ja, laat ons niet allemaal wachten, Bree,' voegde Summer er vol leedvermaak aan toe om ons er allemaal aan te herinneren dat mijn baas na vier jaar nog steeds mijn naam niet wist.

'Kom gewoon mee om één drankje te doen,' zei Jamal zacht. 'Je moeder teleurstellen moet toch minder erg zijn dan je baas beledigen.'

'Jij hebt makkelijk praten,' mompelde ik, terwijl ik mijn sjaal om mijn nek sloeg en richting de rest van het team liep. 'Je hebt mijn moeder nog nooit ontmoet.'

Ik was drie kwartier te laat tegen de tijd dat de taxi eindelijk wegreed bij mijn appartement op de begane grond in West Bridgford, een populaire buitenwijk in het zuiden van Nottingham die dus aan de tegenovergestelde kant lag van waar ik wezen moest. Ik had Jamals advies opgevolgd en was lang genoeg in de bar gebleven om er zeker van te zijn dat Mike gezien had dat ik er was, voordat ik tussen de steeds luidruchtigere menigte door naar buiten was geglipt. Ik had de eerstvolgende bus naar huis genomen, had een koffer volgepropt met de eerste de beste kleding die ik kon vinden en andere benodigdheden die binnen handbereik lagen. Op weg naar buiten had ik de uitpuilende tas cadeautjes die klaarstond bij de deur meegegrist.

We zaten nog steeds vast in het drukke verkeer in het stadscentrum toen mijn telefoon overging.

'Beatrice, waar ben je?'

'Het spijt me. We hadden iets van het werk waarvoor ik moest blijven, dus ik heb de trein gemist.'

Mijn moeder hapte naar adem.

‘Maak je geen zorgen! Ik ben onderweg met een taxi. Ik ben er over ongeveer’ – ik maakte in gedachten een rekensommetje, kromp inwendig ineen en paste de tijd wat aan om te voorkomen dat mijn moeder een inzinking zou krijgen – ‘een halfuur.’

‘Nou, ik hoop dat je de tijd hebt gehad om je om te kleden! Je weet dat dit een speciale avond is. Ik heb gevraagd of je je netjes wilt kleden.’

‘Ik zie er toch altijd netjes uit?’ vroeg ik, terwijl ik aan mijn wollen jurk plukte.

‘Ja, maar we hebben bezoek, dus ik wil dat iedereen er op zijn paasbest uitziet.’

‘Ik zou Jed, Mia en de kinderen nu niet bepaald bezoek willen noemen.’

‘Het is voor het eerst in jaren dat je met kerst thuis bent.’

‘Mam, Nottingham is mijn thuis. En ik heb jullie elke kerst gezien.’

‘Een uurtje langskomen op tweede kerstdag telt nauwelijks mee.’ Ze zweeg even, ongetwijfeld om mijn schuldgevoel nog wat te laten toenemen. ‘Ik wil gewoon niet dat je het idee hebt dat je uit de toon valt of te informeel gekleed bent.’

‘Had je dat twintig jaar geleden maar gezegd.’ Als kind was mijn garderobe op zijn zachtst gezegd enigszins ongebruikelijk geweest. Ik zou mijn kleding hebben omschreven als zelfgemaakt, maar het was erger dan dat. Charis House was een school voor speciaal onderwijs. Het onderwijs was gericht op tieners met gedragsproblemen en een heleboel andere uitdagingen die ervoor zorgden dat ze meer tijd, flexibiliteit en expertise vereisten dan een gewone school kon bieden. Dat was allemaal goed en wel en heel nobel, maar een van de vakken was kledingontwerp en textiele werkvormen. Om de leerlingen nog meer te stimuleren en hun te leren om niets te verspillen, werd ons gezin uiteindelijk opgescheept met hun creaties.

Mijn moeder negeerde me. ‘Heb je het programma ontvangen? Ik heb het gemaïld en gedeeld op de Armstrong-groepsapp.’

‘Ik heb nog niet de kans gehad om het te lezen.’ En met ‘de

kans gehad' bedoelde ik 'nog niet de moed kunnen vinden'.

'Ik wil geen gemopper horen omdat je niet op de hoogte was van de planning.'

'Het is de eerste keer in vier jaar dat ik met kerst vrij heb. Misschien hou ik me liever niet aan een planning.'

'Hoe weet je dan wat er te gebeuren staat? Als dit maar twee keer in de tien jaar voorkomt, dan moeten we ervoor zorgen dat je niets mist.'

Dat zou niet zo'n groot probleem zijn...

'Wacht even. Je vader wil iets zeggen.'

Ik ademde diep in om moed te verzamelen en zette mijzelf schrap voor ouder nummer twee.

'Je doet toch wel met alles mee, lieverd? Er zijn hier veel mensen die ernaar uitkijken om je te zien.' Mijn vader klonk al overstuur bij de gedachte dat ik niet zou meedoen. 'We hebben je zo gemist met kerst. Je moeder heeft haar uiterste best gedaan om alles te regelen, zodat we er deze keer alles uit kunnen halen.'

'Dat begrijp ik, pap. Maar vergeet alsjeblieft niet dat dit mijn vakantie is. Ik ben behoorlijk uitgeput. Ik moet misschien een paar keer verstek laten gaan, tenzij lezen, een dutje doen en luieren ook deel uitmaken van het programma.'

'Uiteraard is daar ruimte voor! Je moeder heeft ook rust nodig. Ze is geen robot.'

'Weet je dat zeker?'

We rondde af en met een knoop in mijn maag scrolde ik door de berichten terug naar mama's 'Kerstprogramma familie Armstrong'. Deze keer opende ik het rooster.

Het duurde even, maar uiteindelijk vond ik het. Tussen de maaltijden, repetities, bezoeken aan overige familieleden en andere activiteiten die liepen vanaf vanavond, de 21^e, tot aan nieuwjaarsdag. Een tijdvak van twee uur op de 27^e: vrije tijd. Wat een luxe.

Het zou een lange week worden.

2

De eerste vlokken vielen al toen we de stad achter ons lieten. De taxi vloog nu over de verlaten weg richting het bos. Na een paar kilometer maakten we een scherpe bocht en sloegen een landweggetje in. Binnen een paar seconden werden we omringd door bomen. Het enige licht was dat wat door de ramen van de her en der verspreid staande boerderijen kwam, totdat het dorp Hatherstone voor ons opdoemde. De gele lantaarnpalen wedijverden met de rode, blauwe en groene kerstlichtjes die tussen de huizen waren gespannen en de eikenbomen langs de hoofdweg sierden.

Net voor het eerste huis sloegen we af naar een nog smaller, kronkeliger pad en hobbelden bijna een kilometer lang door kuilen en over losse stenen totdat we de hoge, ijzeren hekken met daarop een bord met ‘Charis House’ bereikten. De letters waren enigszins scheef, omdat dit eveneens een schoolproject was.

‘Is het goed als ik je hier afzet?’ vroeg de taxichauffeur. ‘Ik wil graag terug zijn voordat de sneeuw blijft liggen.’

Ik was bang dat het daar al te laat voor was. In het licht van de koplampen was een glinsterend, wit laagje zichtbaar dat het nu al moeilijk maakte om te zien waar de weg eindigde en het bos begon. Hoewel ik niet stond te juichen bij het vooruitzicht dat ik mijn koffer in een sneeuwstorm naar het huis moest slepen, wilde ik hem niet dwingen om de lange oprijlaan af te rijden. Vooral niet aangezien ik deze met mijn ogen dicht kon lopen, welk weer het ook was.

Ik zette mijn capuchon op, trok mijn sjaal over mijn neus en

ademde diep in, waar ik onmiddellijk spijt van kreeg omdat de temperatuur beneden het vriespunt lag. Toen begon ik richting huis te lopen.

De laatste keer dat ik hier geweest was, was in mei, zeven maanden geleden, voor de tiende verjaardag van mijn nichtje Elana. Ik weet het, het is verschrikkelijk, maar nadat Adam en ik onze relatie beëindigd hadden, kon ik het simpelweg niet opbrengen om naar huis te gaan. Tegen de tijd dat ik me weer enigszins de oude begon te voelen, was mijn werk veranderd van een droombaan in onophoudelijke stress. De afgelopen weken had ik bijna al mijn vrije dagen opgenomen terwijl ik mijzelf weer probeerde te herpakken. Tussendoor had ik gesolliciteerd naar andere banen die gerelateerd waren aan weersvoorspelling, terwijl ik me afvroeg of een heel nieuwe start misschien de oplossing was.

Ik sjokte langs het grote huis en hield mijn blik strak op de grond voor mij gericht. Het was een groot, wit gebouw dat ooit kon bogen op twaalf slaapkamers en een balzaal. Het huis was sinds 1842 in de familie van mijn moeder en was een school geworden nadat ze het op haar dertigste verjaardag geërfd had. Hier had ik Adam ontmoet, hier hadden we met elkaar geflirt, waren we verliefd geworden en hadden elkaar voor het eerst stiekem gekust. De duizenden herinneringen die ronddwarrelden tussen de sneeuwvlokjes, gingen vergezeld van de bitterzoete pijn van een jeugdliefde die zo veel hoop had omvat, om uiteindelijk jaren later verpletterd te worden.

Ik liep verder langs de werkplaats en de groentetuinen en week zonder na te denken af van het pad dat naar de voordeur van mijn ouders leidde. Ik liet een spoor van voetstappen achter terwijl ik over het sportveld richting de hoge heg liep die het koetshuis van de rest van de school scheidde. Ik tikte de beveiligingscode in van het houten hek en zodra het geopend was, gaf ik het een zacht duwtje naar rechts, waardoor het over een stuk scheeffliggend asfalt gleed waarvan niemand ooit de moeite nam om het te repareren en glipte naar binnen.

De achterkant van het huis werd onmiddellijk fel verlicht, vergezeld door het inbrekersalarm dat bestond uit de twee zwarte labradors van mijn ouders. Hun woeste geblaf was altijd bedoeld om bezoekers welkom te heten in plaats van ze te verjagen.

Wauw.

Mijn moeder had niet overdreven toen ze zei dat ze haar uiterste best had gedaan.

De zes bomen aan weerszijden van de tuin die zich uitstrekte tot aan het huis hingen vol met lichtjes in de vorm van ijspegels. Onder een van de bomen stond een beeld van een hinde met haar jong. De boom van viereenhalf meter die naast mij stond in de hoek die het verst verwijderd was van het huis, was mooier versierd dan de meeste tegenhangers die zich binnenshuis bevonden, met lichtjes, glimmende ornamenten en tientallen zilverkleurige strikken die doorbogen onder een centimeter sneeuw.

Er stonden lantaarns langs het voetpad dat van het hek naar de achterdeur leidde en aan de deur zelf hing een enorme krans in de vorm van een ster. De veranda stond vol potten met groenblijvende planten waar nog meer kleine lichtjes in zaten. Op een andere dag zou het overdreven hebben geleken, maar nu het sneeuwde zag het er betoverend uit.

De achterdeur vloog open toen ik dichterbij kwam. De honden stoven naar buiten en kwamen op een halve meter afstand glijdend tot stilstand om me een pootje te geven. Mijn vader en moeder hadden altijd hulphonden op de school gehad. Ze mochten dan misschien blaffen als er iemand naar het huis kwam, maar in werkelijkheid waren ze welgemanierd. Deze twee heetten officieel Dumbledog en Kardashian, zo hadden de leerlingen besloten via een stemronde. Gelukkig was het al snel afgekort tot Dumble en Dash.

‘Hallo!’ Ik gaf ze de aandacht die ze verdienden voordat ik ze liet wegrennen om van de sneeuw te genieten. Toen ik me weer naar het huis keerde, verbaasde het me niet dat ik mijn moeder op de drempel zag staan, zwaaiend met een theedoek.

‘Kom op, we hebben alles al lang genoeg uitgesteld vanwege jouw “iets van het werk”. Oma Joy zit bijna te slapen aan tafel.’ Ze verzachtte haar berisping met een stevige omhelzing en duwde me min of meer de keuken in. ‘O lieverd, je ziet er niet uit. Was je van plan om je om te kleden bij aankomst? Er ligt een föhn in je kamer als je jezelf in een kwartiertje even wilt fatsoeneren.’

‘Ik dacht dat je zei dat ik al voor genoeg vertraging had gezorgd?’ vroeg ik, terwijl ik mijn capuchon afdeed. Er viel een hoopje sneeuw op de tegelvloer.

Ze bekeek me van top tot teen en fronste ontzet. ‘Ik denk dat we dat offer wel kunnen brengen.’

‘Is ze er?’ De stem van mijn vader zweefde door de gang. Zijn hoofd verscheen een seconde later om de hoek. ‘Ha, lieverd!’ Zijn ogen lichtten op en zijn mond viel open alsof ik onaan-gekondigd was teruggekeerd van een Noordpoolexpeditie in plaats van dat ik hem minuten geleden nog aan de telefoon had gehad. ‘Kom binnen. Ga zitten en geef me je jas. Het is zo fijn dat je er bent. Dat je een week vrij hebt gekregen van je werk is het beste kerstcadeau dat we ons konden wensen.’

Hij snelde het vertrek door en sloeg zijn armen om mij heen, waarbij hij het klaarspeelde om me een millimeter van de grond te tillen voordat zijn rug een zorgelijk, krakend geluid produceerde en hij me vlug weer op de vloer liet ploffen.

Hij was 58 jaar en nog altijd knap en met zijn 1,83 meter was hij een paar centimeter langer dan mij en mijn moeder. Hij was potig, terwijl mijn moeders liefde voor sport ervoor zorgde dat ze slank bleef (en ik zat er ergens tussenin). In weerspraak met de plotselinge belangstelling van mijn moeder voor mijn uiterlijk, gaven mijn beide ouders normaal gesproken weinig om uiterlijkheden. Mijn vaders zilvergrijze haar had altijd ruzie met de kam en mijn moeders asgrijze laagjes omlijstten een gezicht dat nooit enige schoonheidsproducten bevatte afgezien van een vlug aangebracht laagje hydraterende crème. Mijn moeder droeg zowel doordeweeks als in het weekend sportkleding en hooguit

een mooie broek en een bloes bij speciale gelegenheden. Mijn vader droeg altijd een spijkerbroek, door de motten aangevreten truien en de ergste kledingstukken die de leerlingen gemaakt hadden.

Vandaag droeg hij een pak. Zijn stropdas paste bij de bordeauxrode cocktailjurk van mijn moeder.

Wat was er in vredesnaam aan de hand?

‘Kom, ga aan tafel zitten.’

‘Jonty!’ siste mijn moeder, terwijl ze de arm beetgreep die me meetrok richting de eetkamer. ‘Ze kan zó niet naar binnen gaan!’

Mijn vader hield stil en leek verward. Ik wist hoe hij zich voelde.

‘Waar heb je het over? Ze ziet er prachtig uit.’ Mijn vader stak zijn hand uit om nog wat sneeuw uit mijn haar te vegen.

‘Ze ziet eruit alsof ze op de oprit heeft liggen rollen!’

‘Ehm, pardon, ik sta er zelf bij. Ik ben volwassen. Ik besluit zelf hoe ik eruitzie. Ik weet niet wat er met jullie aan de hand is, maar ik kan naar binnen gaan zoals ik wil en dat zal ik doen ook!’

Ik schudde nog even hard mijn kletsnatte haar en negeerde het feit dat het vochtige laagje gesmolten sneeuwvlokken mijn make-up van een dag oud uitsmeerde. Ik gooide mijn jas naar mijn vader, schopte mijn natte laarzen uit en marcheerde richting de eetkamer.

Hoewel, marcheren... Ik was vergeten hoe glad de tegels konden zijn, vooral met een maillot. Ik gleed meer dan dat ik marcheerde, maar het voelde alsof ik mijn punt duidelijk had gemaakt.

‘Tante Bea!’ riepen mijn nichtjes en neefjes in koor. Het bezorgde me een warm gevoel, hoewel ik wist dat dat volkomen onterecht was aangezien ik ze zo lang niet had gezien.

‘Ik ben blij dat je er bent, we zijn uitgehongerd!’ zei de zevenjarige Frankie terwijl hij zijn vork in de lucht stak. ‘Oma zei dat we geen brood meer mochten eten totdat je eindelijk de moeite nam om te komen.’

‘Ik dacht serieus dat ze zou ontploffen als je niet snel kwam,’

voegde Elana eraan toe, een serieuze blik in haar donkere ogen. ‘Het begon behoorlijk stressvol te worden.’

‘Bea.’ Mijn broer, die het dichtst bij de deur zat, stond op en gaf me een vlugge kus op mijn wang.

‘Tante Bea, je ziet er erg slordig uit,’ deed mijn jongste nichtje mee. ‘Je haar is helemaal nat en klitterig en er zitten zwarte strepen op je gezicht.’

‘Sst, Daisy,’ zei Jeds vrouw, Mia. ‘Dat is onbeleefd.’

‘Het is niet onbeleefd als het de waarheid is.’ Daisy haalde haar schouders op en haar blonde krullen dansten op en neer. ‘En het is niet eerlijk, want jij zei dat we er mooi en netjes uit moesten zien en daarom moest ik mijn haar kammen en mocht ik mijn onesie met Rudolph niet dragen, ondanks dat het bijna kerst is. En je zei dat het onbeleefd is om er slonzig uit te zien tijdens oma’s speciale maaltijd. Dus tante Bea is degene die onbeleefd is en niet ik.’

‘Daar heeft ze een punt,’ zei Elana, terwijl ze haar bril omhoog schoof.

‘Nou, pardon!’ reageerde ik, mijn handen in mijn zij alsof ik oprecht beledigd was. ‘Ik moest me door een sneeuwstorm worstelen om hier te komen, terwijl een ijskoude stormwind in mijn gezicht blies, mijn huid in ijs veranderde en de wolven me achtervolgden door het bos... om het maar niet te hebben over het verkeer in het centrum van de stad! Het spijt me als ik er niet zo perfect en prachtig uitzie als jullie allemaal. We kunnen niet allemaal verbluffend knap én charmant en intelligent zijn.’ Ik wurmde me tussen de gigantische eettafel en het dressoir door terwijl ik sprak en gaf alle kinderen een kus op hun hoofd. ‘En bovendien moet je weten dat dit tegenwoordig in de mode is onder weermannen en -vrouwen. We noemen het “slonzig chic”.’

Ik hield stil bij de laatste stoel aan deze kant van de tafel, waar oma Joy zat. Haar blauwe ogen zagen er verre van slaperig uit terwijl ze zich naar mij omdraaide. ‘O, kijk eens aan! Daar is...’

Even viel er een stilte.

Deze kerst is niet alleen
het weer, maar ook de liefde
volkomen onvoorspelbaar

Vóór de camera is Bea Armstrong de populaire weervrouw, maar achter de schermen staat ze op instorten. Ze is net gedumpt en op haar werk loopt de stress zo hoog op dat ze een week rust moet nemen. Kerst brengt ze noodgedwongen bij haar ouders door, waar haar een onaangename verrassing wacht: Henry Fairfax, de onuitstaanbare man aan wie haar ouders haar willen koppelen, is ook van de partij.

Deze kerst kán niet erger worden...

Dan wordt Bea uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek voor haar droombaan in Schotland. De perfecte uitweg, maar... ze heeft geen auto en er ligt een dik pak sneeuw op de weg. De enige oplossing? Henry vragen haar te brengen. Wat volgt is een roadtrip vol ongemakkelijke momenten en onverwachte vonken.

BETH MORAN schrijft scherpzinnige feelgoodromans met levens-echte personages die weten dat het leven soms zwaar kan zijn, maar die leren om vreugde en schoonheid te vinden in de chaos. Eerder verschenen van haar onder andere *Precies zoals je bent* en *Het eiland tussen jou en mij*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029740845 NUR 302

9 789029 740845